

Moje leto študija v Franciji

Izbira države

Že od srednje šole naprej sem si želela v tujino. Kot drugi jezik sem imela francoščino in sem se že takrat navdušila nad južno Francijo; Azurna obala z lepim vremenom, odlično kulinariko, čudovitim jezikom in nenazadnje tudi močno farmacevtsko industrijo. Zame zato odločitev: »Katera država?« ni bila težka, vedela sem, da želim slediti poti, ki sem si jo zamislila in po dnevu mobilnosti je bilo le še vprašanje: »Nancy ali Montpellier?« Jug je seveda zmagal, (četudi ne ravno Azurna obala, temveč malce zahodnejše) in odločitev je bila sprejeta (četudi z grenkim priokusom – »Vesna, saj sploh ne znaš nič francosko!«).

Pred odhodom

Seveda me je bilo pred odhodom močno strah - iti v tujino, kjer ne poznaš nikogar, kjer govorijo jezik, ki ga razumeš le bežno, z namenom, da boš tam opravil letnik farmacije, je pač resnično zastrašujoča. Imela sem to srečo, da je isto mesto izbral moj sošolec, s katerim prej nisem imela stikov, sedaj pa je moj drag prijatelj. Skupaj sva se že pred odhodom soočila z neprijetnostmi. Prva je bila: kako sestaviti »Learning agreement?« Francozi imajo namreč popolnoma drugačen sistem študija kot mi. Njihov predmeti so sestavljeni iz več »podpredmetov«, tako je tudi izpit sestavljen iz več »podizpitov«.

Primer: Pri nas imamo predmete kot npr. anatomija, fiziologija, farmakologija, klinična kemija. V Franciji ti predmeti sami zase ne obstajajo. Namesto tega imajo predmet kot npr. SNC (système nerveux central), kjer se naučijo anatomijo in fiziologijo živčevja, vse možne bolezni in zdravljenje le-teh (farmakologija), klinično obravnavo (klinična kemija) ... Pouk je razdeljen na predavanja (cours) in delo v manjših skupinah (travaux dirigés) – tam, so obravnavali tudi klinične primere in se tako učili na zelo praktičen način.

Meni osebno se je zdelo takšno učenje resnično zanimivo, nekdo pa bi lahko rekel, da je precej kaotično. Isti predmet so predavali številni predavatelji, zdravniki, farmacevti, skratka strokovnjaki iz področij, ki so se s stvarmi ukvarjali vsakodnevno.

Vendar – vse se da, tudi sestaviti »learning agreement«. Z zadostnim številom predmetov sva pokrila celotno področje četrtega letnika in nabrala zahtevanih 60ECTS. Izbrala sva predmete 2., 3., in 4., letnika, kar pa je kasneje predstavljalo težave pri sestavi urnika – včasih so se namreč predmeti prekrivali. Pa tudi to se da urediti :D.

Tako, »learning agreement« je bil sestavljen, oddala sva prijavo in se vpisala. Pri vpisu nama je administracija fakultete gostiteljice predlagala študentski dom Voie Dommitienne kot možno nastanitev. Cena doma je cca. 250€/mesec, a v Franciji je za vse študente možnost subvencije, ki je bila za naju v višini cca. 80€/mesec, tako da je soba na koncu zelo ugodna. Dražje kot je stanovanje, višja je subvencija, zato bi vam, če se odločite za Voie Dommitienne, predlagala, da vzamete večjo sobo, na koncu boste plačevali le okoli 20€ več na mesec kot ostali, soba pa je precej bolj prostorna (moja je imela 9m²), imeli pa boste še svoj kuhalnik. Ampak te sobe so ponavadi že oddane, pa nič hudega, tudi na 9m se da zelo lepo preživeti. Predlagani dom ni najboljši od tistih, ki jih Montpellier ponuja. So drugi, lepši, z več zelenja ali boljšimi povezavami, vendar je ta dom nasproti fakultete in je zato res priročen za študente farmacije.

Prihod v Francijo

Za potovanje do Montpellierja sva oba z Jakobom izbrala avtobus, ki začne svojo pot v Romuniji in konča v Montpellierju. Razdaljo Lj – Mtp prevozi v 22h urah, za ceno 70€ pa lahko odpeljete tudi dva

kovčka prtljage. Že na tem avtobusu sem videla, da se zame začenja nova, nenavadna in nepozabna izkušnja. Zakaj? Če ste pravi pustolovci, se odločite za tak prevoz in me boste razumeli :D!

V prvih tednih po prihodu je bilo vse v znamenju urejanja »birokracije«. To je resnično prava nočna mora. Še posebej, ker tudi na bankah in podobnih ustanovah ne govorijo angleško, oziroma se za to niti ne trudijo. Sama sem pri tem zelo trpela. Počutila sem se nelagodno, ko se je bilo treba kaj dogovoriti in bilo me je sram moje francoščine. Vendar sem vse uspela urediti, tako kot vsi ostali, ki so znali še slabše francosko kot jaz. Prvih nekaj dni sem resnično trpela – zdelo se mi je, da vsi erasmovci, ki sem jih spoznala v študentskem domu obvladajo jezik, bilo me je sram in odgovarjala sem v angleščini. Ponoči sem slabo spala in sem sama s sabo govorila v francoščini! Na predavanjih je bilo še toliko težje – če sem razumela o čem so govorili, sem bila že ponosna nase! Bilo mi je hudo, a po začetni stiski se je kmalu obrnilo na boljše. Začela sem spoznavati prve prave prijatelje in to je bilo lahko kot nikoli dotlej. Dobila in spoznala sem res čudovite ljudi in z nekaterimi smo postali kot družina. Družili smo se vsak dan, vsak večer skupaj kuhali, nato pa gledali filme, odšli v mesto na pijačo, kakšen »house party«, v kakšen klub ali pa se v toplih nočeh pogovarjali na klopcah zunaj in v tistih malo hladnejših se nagužvali v eno izmed sob. Če je kdo zbolel ali imel kakšen problem smo resnično skrbeli eden za drugega. Krog prijateljev se je hitro širil, mesto je postalo majhno in kmalu sem začela povsod srečevati znance. Montpellier je resnično mesto mladih. Večina populacije je študentov, kar se pozna po živahnosti mesta. Edina slabost je, da se bari zaprejo ob 1.00 zjutraj, vendar se mladi nato zbirajo na določenih točkah, pogosto pa študentje, ki živijo v mestu priredijo zabave na domu, ki so boljše od kateregakoli kluba :).

Čas za izpite

Kot sem že prej omenila, je bilo sledenje na predavanjih na samem začetku resnično težko. Delanje zapiskov sploh ni prišlo v poštev. Vendar pa so imeli študentje poseben sistem, »Roneo« - za vsak predmet, pri vsaki uri sta bila dva študenta zadolžena za izdelavo obširnih zapiskov, ki so jih kasneje isti dan naložili na dropbox in konec tedna tudi v fotokopirnico. Ob powerpointih profesorjev sem tako imela možnost obširnejše razlage, ki mi je prišla res prav pri učenju za izpite.

Začetek učenja je bil težak – nisem razumela številnih povezovalnih fraz, skoraj vsako besedo sem preverila v slovarju. Na koncu sem bila vesela, da sem razumela, kaj šele, da bi se to naučila! A vendar – vsaka naslednja stran je bila lažja in z učenjem je postalo lažje tudi komuniciranje.

Francozi imajo vse izpite v enem tednu (pred Božičem) in kasneje v enem tednu, v mesecu maju (četrti letniki pa aprila). Če izpit padeš izpit imaš nato možnost popravljanja konec meseca junija, vendar istočasno za izpite iz prvega in drugega semestra. Vsi izpiti so pisni, v veliki športni dvorani pod velikim nadzorom profesorjev. Težavnost izpitov me je zelo presenetila. Vprašanja so bila skoraj vedno esejska, spraševali pa so vedno po osnovah – stvarih, ki so jih najbolj poudarjali oz. so bile za predmet najpomembnejše. Na tak se torej ni nemogoče naučiti za 6 predmetov in opraviti vsega v enem tednu. Sami pa takega načina nismo vajeni – tudi jaz sem se le počasi prebijala skozi zapiske in si poskušala zapomniti podrobnosti, (po katerih bi nas marsikdaj vprašali naši profesorji), zato se je kdaj tudi zgodilo, da celotnega predmeta nisem uspela predelati. S sošolcem sva se poskusila dogovoriti za čimveč ustnih izpitov, vendar se administracija šole s tem ni najbolj strinjala, četudi so to predlagali profesorji. Ustni izpiti so bolj stresni, vendar ti profesor lahko s podvprašanji veliko pomaga in skoraj zagotovo se ob učenju izpit dobro opravi. V prvem polletju sva se dogovorila za dva ustna izpita, opravila pa sva štiri pisne preizkuse. Kar ni šlo takoj, je šlo kasneje :)!

Ena najboljših izkušenj, kar sem jih imela v okviru študija pa je bilo enomesečno praktično delo, ki sem ga za 10ECTS opravila v laboratoriju na fakulteti. V learning agreement-u sva s sošolcem izbrala enega izmed njihovih izbirnih predmetov, pri katerem pa za naju ni več bilo mesta. Zato sva imela pomanjkanje kreditnih točk, obenem, pa nama je bil eden izmed predmetov res pretežek, (hematologija - francozi so imeli že predhodnike tega predmeta v nižjih razredih, za naju pa je res predstavljal hudo breme) zato sva se odločila, da ta predmet dava stran in namesto tega opraviva

prakso. Enomesečno prakso sva opravljala vsak v svojem laboratoriju. Delo je potekalo cel dan (9.00-12.00 in 14.00-18.00) meseca maja/junija. Imela sem srečo, da mi je bilo dodeljeno samostojno delo; s pomočjo HPLC-ja sem preučevala topnost nove učinkovine v predlaganih medijih (raziskavo je naročila španska farmacevtska firma, ki preučuje nov antikoagulant). Pri tem delu sem se naučila res ogromno – predvsem pa o svojih sposobnostih in odličnem predznanju, ki mi ga je dala naša fakulteta. Dobila sem zaupanje vase in odkrila užitek ob ponosu, ko je nekdo resnično pohvalil in cenil moje delo. Ravno zaradi te izkušnje sem dobila dovolj samozavesti, da sem se sedaj, že ob prihodu v Slovenijo odločila, da tudi praktično usposabljanje opravim v tujini.

Biti erasmus študent farmacije ni lahko! Predvsem, ko sem gledala bodoče pravnike, ekonomiste, novinarje in študentje filma, (kaj šele) športa, ko so z izpiti opravili še prej in z mnogo manj učenja. Vendar se je vedno dalo dobro kombinirati prosti čas in učenje. Nobene zabave nisem zamudila (morda sem žrtvovala le kakšno dopoldne na obali, teh pa je bilo tako ali tako ogromno) in še vedno se je vsak dan našel čas za druženje.

In na koncu?

Sedaj lahko rečem, da je to leto, ki sem ga preživela v Franciji bilo enostavno – nepozabno. Toliko pripetljajev, za katere bi si prej mislila, da se zgodijo le v filmih, toliko oseb, ki so postali resnično najbližji prijatelji – izjemni ljudje – zabavljači, pravi intelektualci, umetniki, ali pa le preprosto –dobri ljudje; malo ljubezni in vsega, kar spada zraven, da naredi zgodbo tako, kot je treba. In na koncu plačilo za delo in skrbi – lepe ocene in vsi opravljeni izpiti, znanje francoščine in odprta vrata na vseh koncertih sveta. In plani za potovanja, sem ter tja.